

Bloeitijd.

wel goed voor hem zijn, als ze zong? Ze liet het een poosje en probeerde dan weer. Een groot genot was haar zelve dat weer zingen geweest, een verrassing, dat haar stem voller en weeker was geworden; een belofte ook van meer warmte, meer gloed! Nu werken! werken! zoodra ze kon. Maar och, het ging nog niet, nog altijd niet. Zij was nog zwak, den heelen dag bezig en 's avonds te moe, Zij dacht: als het voeden van haar kindje voorbij was, dan zou het wel kunnen; en soms kwam als een zwarte zondeverzoeking sterk de lust in haar op, daar een eind aan te maken. Zooveel kindertjes kregen Mellins Food, farine lactée en een boel minder, en die groeiden en gedijden toch ook. Als zij nu eens een vrouw uit het volk was geweest, en werken móést voor den kost... Neen, neen, geen vingerhoedjevol zou hij te kort komen, die lieve zoete, die kleine graaiige jongen van haar. En nu moest ze maar tevreden zijn; wat was dat nu weer? Kom kom! den tijd niet vooruit willen loopen!... Woorden! Het verlangen wàs er weer, de opstand, en die woorden, die wóorden, ze vermochten er niets bij. Het was er elken morgen, als zij wakker werd in de nog donkere kamer en den dag in denken vooruitliep, een dag als gisteren was en als morgen zou zijn, een dag zonder groei, zonder vooruitgang, zonder tevredenheid voor haar zelve. Te loom om hem in te gaan lag ze stil en deed of ze sliep, tot het in de wieg begon te ritselen en te bewegen. In één vluggen lenigen sprong was zij dan bij haar jongen; de handen onder zijn rugje gevouwen, hielp ze hem opzitten, knikte en grapte hem tegen met een toonschaal vol kindergeluidjes. Als een koninkje werd het kindje dan naar het bed met den baldakijnhemel gedragen. Zij legde hem neer op haar warme plekje en speelde en plaagde nog even; maar zijn begeeren kende geen spel meer; hij trappelde, strekte gretig zijn armpjes uit. Vlug gleed zij naast hem neer in de blanke beddeschacht, futselde haar goed los en daar lag hij, zijn oogjes in weelde gesloten, zalig zuigend, in haar arm, aan haar borst. Zijn zijge goud glanzende haartjes zag ze en een klein embrionistisch stompje neus, zijn mummelend mondje half en een knuistje

als een garenklosje zoo klein, teertjes roze-rood tegen het blanke van haar huid. Zoo fijn en zoo broos was het alles; en gelijk de moedermelk in haar lichaam, zoo golfde in haar ziel een vloedgetij van teederheid aan, van willen goed-doen en beschermen.

Het onbeduidend gedoe van den dag banaliseerde dan altijd weer die innige geestdriftige gevoelens. De plechtigheid van het moederschap ging voor haar in alledaagsche, veelal triviale zorgjes onder. Nietigheden aaneengeschakeld, die zij haast automatisch kon verrichten, dag aan dag hetzelfde; en dit bestaan, in flagrant contrast met wat zij zich eens van het leven had voorgesteld, stak haar met duizend kleine felle prikkelslaagjes tot onvrede en verzet. Voortdurend voelde zij in zich dat antagonisme van haar tweeling-bestaan. Het één en het ander, op zich zelf, hadden haar leven mooi van geluk kunnen maken; door beiden te zamen werd het leelijk van strijd, ontevredenheid en twijfel. Wèl bleef de moederliefde het sterkst, maar het was geen nobele zegepraal in een open gevecht; het was en bleef een guerilla, een vredelooze vijandschap, waarbij het nimmer zou komen tot een ridderlijken handdruk aan het eind. Soms kwam het haar voor, dat zij, zoo werklustig, zoo drijfkrachtig resoluut vroeger, nu tot een lijdelijkheid was geworden, het tooneel zelf en de toeschouwer daarbij tevens, de trieste toeschouwer, die moet aanzien, hoe zijn beste vrienden elkaar te lijf gaan en verscheuren.

Vroeger — o wat een goed vriend was haar werkwil, was haar eerezucht haar geweest, wat een opheffing, wat een troost, wat een levensverzoening. Als kind had zij in den hemel het duidelijk doel des levens gezien; toen kwam het trotsche denken en doodde den heiligen, klaren eenvoud van haar kindergeloof. Haar nieuwe levensvisie kende maar één bestaan en wist daar aanvankelijk geen weg mee. Waartoe diende het met al zijn leed, zijn moeielijkheden, zijn duisternis? Dan, na veel zoeken en strijden, en vragen en vertwijfelen, had zij eindelijk in haar werk het verloren evenwicht hervonden. Van dit bestaan iets terecht te brengen, dat was haar leus geworden. Zij had geblokt, gezwoegd,